

ikke derved gaar ind paa Oprettelsen af en ny Direktørpost, hvilket jeg heller ikke tror er den højtærede Ministers Mening. Man har heller ikke villet gaa ind paa en Omordning af hele det øvrige Personales Lønningsforhold og har derfor stillet det Underændringsforslag, som findes under Nr. 91, og hvorved Kontoen nedsættes med omtrent 6000 Kr. — Jeg kommer nu til det fgl. Theater, hvortil der kun findes Forslagene under Nr. 92—93 og 94. Under Nr. 92 har den højtærede Minister stillet det sædvanlige Forslag om den dramatiske Elevstole, der jo altid er nægtet af den Side, hvortil jeg hører, og som jeg formoder, man ogsaa vil nægte i Nat. Ligeledes har den ærede Minister stillet Forslag om at genoptage Kontoen til ekstraordinære Understøttelser: 10,000 Kr., og Udvalget har foreslået denne Post nedsat med 4,000 Kr. til 6,000 Kr. Det vil jo være alle ærede Medlemmer bekendt, at Spørgsmaalet om disse 10,000 Kr. har været Genstand for en hel Del Overvejelser og vakt Interesse både hos Medlemmer her i Salen og hos Publikum uden for, og det ikke saa ganske lidt, idet det jo nemlig kom frem — jeg skal ikke i dette Øjeblik komme ind paa hvorfor eller ved hvis Forsømmelse — at man i en meget lang Arrække havde bevilget de 10,000 Kr. til Lønningsstillæg og Førehjælper, uden at man havde den allerfjerneste Forestilling om deres Fordeling. Man var noget i Tvivl om, hvorvidt man ikke i det hele skulde se at komme bort fra dette Forhold, og hvorvidt man ikke skulde sige, at der var paa det fgl. Teater, som ved næsten alle Statens Anstalter, bevilget ret anstændige Lønninger, hvorfor behøvede saa den Embedsmænd, der ledede denne Anstalt, dette ikke ubetydelige Beløb af 10,000 Kr. for at kunne støtte og hjælpe paa sine Embedsmænd. Meningerne have derom været meget delte. Vi have faaet Oplysninger til Udvalget om, hvorledes denne Fordeling har fundet Sted, som jeg naturligvis paa ingen mulig Maade skal meddele her i Tinget, da de ere meddelte os „fortroligt“, men jeg kan vel nok sige, at de ikke alene uddeles til de egentlig sceniske Kunstnere, men tillige anvendes til Understøttelse og Dufører til det hele store Personale, der er ansat ved Teatret, lige fra høje Embedsmænd ned til simple Arbejdere, som jo alle sammen undertiden kunne faa ekstraordinært Arbejde eller komme til at virke under særlige Forhold, saa at der kan være Anledning til at give dem noget. Det har været megen Tvivl underkastet, hvorvidt man ikke burde se at komme ganske bort fra hele dette Duførerforhold. Det er paa-

staaet fra een Side, at det var uundværligt, at det var umuligt at lede et Teater, naar man ikke havde en saadan Konto til sin Raadighed. Det paastaas, at enhver Teaterdirektør maa have den Slags Dufører, og at man ikke kan lede et Teater uden det. Derom kan der være og er det ganske vist forskellig Mening. Jeg skal ikke tillade mig at fremsætte min egen, idet jeg naturligvis ikke er i Besiddelse af nogen Sagkundskab med Hensyn til Ledelsen af et Teater. Naar jeg derfor tillader mig at fremsætte en anden Mening end den, som jeg ved, den ærede Minister har, er det mig meget kært, at jeg kan støtte mig til en Autoritet i Teatersager eller i det mindste til Udtalelser af en Mand, som jeg antager, at de fleste her i Salen ville anerkende er i Besiddelse af en hel Del Kendskab til disse Forhold. Det er en Udtalelse, som er kommet frem i et Bærf, som hedder „Den danske Skueplads“, og omhandler det danske Teaters Historie, af Professor P. Hansen. I det sidste Hefte deraf, som er udkommet for saa Dage siden, udtaler han efter at have givet en Skildring af Skuespillernes økonomiske Forhold i Begyndelsen af dette Aarhundrede, og som ganske vist — det maa jeg indrømme — ikke vare glimrende, følgende, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse et Par Linier: „— endelig havde Direktionen „Gratualer“ af betslende Størelser og til ubestemte Tider at raade over, et Tillæg til Lønningen, der var demoraliserende i sig selv, fordi det ahang af Gunst og Naade, og blev saa meget misligere i sine Virkninger, som det gerne tilstodes dem, der mest paatrængende fordrøede det, og hvis Overhæng det derfor var Bestyrelsen mest magtpaaliggende at løbe sig fri for, forudsat at det ellers var Kunstnere, hvis Tjeneste var uundværlig“. Man vil altsaa se, at der findes teaterkyndige Folk, som mene, at dette er en uheldig Lønningsmaade. Udvalget tager ikke nogen bestemt Stilling over for dette Spørgsmaal, idet det maa blive et Stridsspørgsmaal mellem teaterkyndige, som vi ikke have villet afgøre, men hvad vi derimod aldeles bestemt kunne erklære, og hvorom hele Udvalget er enigt, er, at den nuværende Ledelse af Teatret er efter vor Mening finansielt taget uforsvarlig — jeg siger finansielt taget — idet det finansielle Resultat, som foreligger, efter hvad jeg tidligere har udtalt under den Behandling af Finansloven, resulterer i, at hver Forestilling paa det kongelige Teater omtrent koster Statskassen 1000 Kr. Det ligger naturligvis i en utilstrækkelig Be-